JÁN KRAJČÍK

Ján Krajčík (nar. 16.januára 1924 v Žiline) sa stal po Ladislavovi Hechtovi ďalším tenistom, ktorý sa zo žilinských dvorcov dostal na najvyššiu úroveň na Slovensku. Postavenie najlepšieho slovenského tenistu mu patrilo počas takmer pätnástich rokov po druhej svetovej vojne, hoci v tom čase hral za pražské kluby.

Zdokonaľoval sa rýchlo. Ako 17-ročny bol roku 1941 vo finále juniorských majstrovstiev Slovenska a vysokú úroveň hry si udržoval aj v ďalších rokoch, keď bol tri razy vo finále a raz získal titul.

Roku 1945 odišiel spolu s Alojzom Mečiarom do Prahy, kde sa spočiatku neuchytili. Ale otec neskoršieho wimbledonského víťaza, pán Drobný, vtedajší správca dvorcov na Štvanici, sa ich ujal a poskytoval im veľa príležitosti zahrať si, ba robiť aj sparingpartnerov niektorým vtedajším reprezentantom. Mečiar sa stal členom Sparty a Krajčík členom I.ČLTK. Ako vojak hral Krajčík za ATK a napokon za Spartak Motorlet Praha, v ktorom vyrástol dlhé roky najlepší čs. hráč – Jiří Javorský.

V prvých rokoch pobytu v Prahe ešte zaraďovali Krajčíka do slovenského rebríčka – v rokoch 1947 a 1950 ako jednotku. Na celoštátnom čs. rebríčku bol v rokoch 1951 – 59 na 2. alebo 3. mieste. Bol členom daviscupového tím ČSR, za ktorý zohral štyri stretnutia. Ako hráč pražského klubu si dva razy prišiel po titul majstra Slovenska do Bratislavy. Bolo to v rokoch 1947 a 1950, v oboch prípadoch bol jeho súperom Ferdinand Vrba. Titul majstra ČSR vo dvojhre síce nezískal, ale vynahradil si to vo štvorhre, v ktorej triumfoval, spolu s Javorským, v rokoch 1952 (v Bratislave) a 1956 – 59.

V hre Jána Krajčíka dominovala istota a presnosť úderov zo základnej čiary, dobrý pohyb. Nechodil často k sieti, hoci výborne ovládal aj volej a smeč, ktoré využíval najmä vo štvorhre. Ozdobou jeho hráčskeho profilu bola svedomitosť a dôslednosť, čo platí aj o jeho trénerskej činnosti. V Prahe sa ako tréner venoval napríklad aj Janovi Kodešovi a jeho sestre Vlaste. Z ľudského hľadiska bola jeho výraznou črtou skromnosť a zmysel pre fair play.

Na záver aktívnej činnosti dostal povolenie pôsobiť v Rakúsku. Od roku 1965 tam bol trénerom na dvorcoch Wiener Athletic Sportclubu. Do vlasti sa vrátil po 30 rokoch.

Uvedený do Siene slávy slovenského tenisu 18. 4. 2007.